

אולאוביאג רפיה בכמה פרקים

פרק שני: ילדות





דוגמא לכתיבה אישית: "מהשנים הראשונות ביסודי לא נשארו לי הרבה זכרונות. אלה שנשארו מרגישים כמו מגוון צבעי גואש שעורבבו ביד גסה של ילד בן ארבע שמנסה ליצור צבע חדש אבל נותר מחזיק ביד מגש עם צבע חום קיא. אבל תחושת הזרות חרוטה לי עמוק בזיכרון. אני ממש זוכר את הניסיון לדבר את השפה של כולם. את הניסיון להסתיר הבל פה מסריח מפרבילגיה וחיים קלים. את הניסיון להשתלב במשחק כדורגל, למרות שממש העדפתי לקרוא ספר בכיתה. נקודת האור שלי היתה הלימודים. היו לי ציונים טובים ותמיד הייתי סקרן ונהנתי ללמוד. הדבר כמובן הוביל לעוד תחושה של זרות, כי הרבה מהילדים שהיו איתי בכיתה לא הצליחו ללמוד לקרוא עד גיל מאוחר יותר. התחושה הזו התחברה לי עם הצדדים התחרותיים שלי. מתוך חוסר הביטחון והתחושה שאני לא קשור ולא שייך, התנהגתי באופן שהיום אני לא גאה בו. נהגתי להשוויץ בציונים שלי ובכמה שאני "חכם" לכאורה. ההתנהגות הזאת גרמה לי לקבל מקום ו"תפקיד" בכיתה מצד אחד, אבל הובילה לקנאה והתנכלויות מצד חבריי לכיתה. אפילו בקשרים הקרובים ביותר שלי לא הצלחתי לוותר על המקום של התחרותיות וההשוואה ביני ובינם. בשלב מסויים התחלתי לשים לב לשינוי. לקראת סוף היסודי למדתי לפתור קובייה הונגרית. התמכרתי מיד התחלתי להתאמן שעות. לרכוש קוביות מיוחדות באינטרנט, להביא את הקוביה לבית הספר. לימדתי חבר או שניים איך פותרים אותן, וזה התחיל להתפשט כמו אש. תוך זמן קצר כל בית הספר שיחק בקוביות הונגריות. עם הזמן הרגשתי שנהיה לי יותר מקום, הרגשתי פחות לחוץ והיה לי תחושה טובה להגיע לבית הספר, מבלי להתנשאות לכאורה, פשוט התחלתי להרגיש יותר בנוח עם חבררי לכיתה ועם עצמי..." שי אור



אני כותבת על הכפר שלי. למצוא את העקבות של מה שאהיה.

לכתוב אוטוביוגרפיה זה כמו לגלות את הרצף של צילומי הזכרון, ולהשחיל מהם מחרוזת.

לכתוב אוטוביוגרפיה זה כמו לנכש עשבים, לשטוף כלים, לתקן רהיטים, למיין חפצים, לכבס, לבשל; כל הדברים האלה שאי אפשר שלא לעשות. הדברים שמצטרפים זה לזה ליצור את החיים הפעוטים."

מה יש עכשיו בכתיבה הזאת? תחושה שסוף סוף עשיתי מה שהייתי חייבת לעשות; הזיכרון הזה המתין שם, כל השנים המתין, כדי שאגש אליו ואנשק את מצחו.

הזיכרון הזה המתין, כמו נגטיב שצולם אז, ועכשיו מושרה בתמיסת פיתוח.

אני מהלכת בנקודות הזיכרון כדי לטוות את קו הרישום של התמונה שהן יוצרות. כשפרטי הזיכרון נטוויים אלו באלו אני מגלה סיפור. יש אינסוף סיפורי ילדות, כמספרם של בני אנוש, שהיו ויהיו. אז לשם מה לכתוב על הילדות שלי?

כי זו הילדות שלי.

וכדי שהזיכרונות לא יהיו טלאי על טלאי, זרוקים זה על גבי זה באופן שרירותי ומקרי, אלא יגלו מתוכם את מרקם הארג, שיש בו ההתאמה בין פיסות הזיכרון הנתפרות יחד.

ואז אני מגלה שאני זוכרת את עצמי באמצעות הצילום; שאני מכירה את עצמי דרך צילומי ילדותי את האחרים אני זוכרת כפי שתועדו בצילומים. והיכן הזכרון הנקי?

רות נצר - על ורג'יניה וולף ועל כתיבה אוטוביוגרפית

איך כותבים את הפרק השני?

- כתבו בנקודות את ראשי הנושאים שהיו בפרק שלכם. למשל: זכרון, מקום שגדלתי, דמות שהייתי רוצה לספר עליה, משפחה שלי משמעותי נוף מיוחד וכו.
- התחילו בכתיבה: בגוף ראשון, כתבו סיפור - לא דיווח (לא מה כתבו אישי עשיתי בכל יום אלא יותר סיפור)
- כתבו מה אתם הרגשתם, מה אהבתם, מה יכעיס אתכם, מה גרם לכם לעצב - ספרו בכנות ונסו לשלב ממש תמונות מהזכרון שלכם. אתם כותבים - לא עיתונאים. לכן ספרו אל תדווחו
- תתמקדו בכמה תמונות שעליהם הייתם רוצים לכתב אין צורך שהפרק, אפשר לקפוץ מתמונה לתמונה, מתקופה לתקופה. יהיה סיפור כרונולוגי
- קחו את הזמן, תתרכזו, תתכנסו פנימה, תנו לעצמכם שקט! עבדו בריכוז גמור



את הטיוטה הראשונה אפשר לכתב בכתב יד .
אפשרות נוספת היא הקלדה (מה שיותר נוח)

את הטיוטה שנייה כנ"ל

את הטיוטה הסופית חובה להקליד.
במהלך הכתיבה תשתפו אותי ותקבלו משוב
וגם טיפים להמשך הכתיבה.. אנא עקבו והעזרו
במשוב כדי לדייק ולשפר את הכתיבה שלכם.